

fysiologerne kræver. Jeg tror, man maa gøre sig klart, at vi maa indskrænke vort Forbrug af Fedevarer og Fedt til det halve af det normale. Begrundelsen herfor er simpelt hen den, at der ikke er mere at faa. En Rationering af alt, hvad der er eller rettere sagt bliver her i Landet, vilde ikke føre til noget synderlig andet Resultat. Ernæringsfysiologerne mener ogsaa, at det kan gaa an at nedsætte det danske Folks Forbrug af Fedtstoffer til omtrent Halvdelen af det normale, og derefter maa vi indrette os.

Men Rationeringen er jo ikke endt dermed, at man har udstedt saa og saa mange Kort til Befolkningen. Det er kun den ene Side af Sagen, Prisen er lige saa vigtig. Thi hvad vilde det hjælpe at forsynø Befolkningen med Ret til at købe, naar største Delen eller i alt Fald en meget stor Del af Befolkningen ikke havde Midler i Hænde til at købe de Varer, den har faaet Tilladelse til at købe i Henhold til et tilsendt Kort. Ved den midlertidige Smørordning, der er truffet, er Smørprisen foreløbig for Forbrugerne nedsat til 2 Kr. Pundet. Jeg ser af en udsendt Erklæring fra Partiet Venstre, at det er en billig Pris. Ja, billig i Forhold til, hvad Smørret har kostet i de sidste Dage, kan det jo siges at være, men det er en overmaade høj Pris i Forhold til, hvad Smør normalt har kostet her i Danmark, og jeg for min Del nærer ingen Tvivl om, at hvis denne Pris opretholdes, vil store Dele af det danske Folk ikke være i Stand til at erhverve sig den Smørration, som er dem tiltænkt, og som Ernæringsfysiologerne anser for at være det mindste Maal, hver skal have. Der maa altsaa træffes særlige Forholdsregler enten paa den Maade, at man yder de paagældende Mennesker et Tilskud, eller saaledes, at man sætter Smørpriserne længere ned. I den Erklæring, Venstrepartiet har udsendt i Anledning af den midlertidige Smørordning, findes der en Bemærkning om, at man ønsker, at der skal træffes særlige Forholdsregler, for at den ubemidlede Del af Befolkningen kan faa Lejlighed til at faa det billige Smør. Det forekommer mig, at det vilde have været overmaade interessant at faa at vide, paa hvilken Maade Venstre har tænkt sig, at den ubemidlede Del af Befolkningen skulde faa sin Andel af det billige Smør. Blot og bart at fremsætte Ønsket derom er jo ikke tilstrækkeligt. Det havde dog, synes jeg, været rimeligt, om man tillige havde fremsat en Vejledning, saaledes at

man vidste, hvad der egentlig tilsigtedes med denne Bemærkning. Jeg kan ikke tænke mig, at Venstre har tilsigtet at lave Politik paa Smørret. Ganske vist har Smør tidligere været et Produkt, der kunde laves Politik paa, ogsaa her paa Rigsdagen, men jeg skulde dog mene, at netop i Øjeblikket vilde det være urigtigt at søge at faa politiske Momenter frem ved Rationeringen af de smaa Mængder Fedtstof, der findes her i Landet. Men da Venstre nu har fremsat sin officielle Erklæring, der, om end den paa en vis Maade er utydelig, saa dog paa andre Maader er tydelig nok, og man ogsaa fra andet Hold har beskæftiget sig med Socialdemokratiets Stilling til det hele Fedtspørgsmaal, finder jeg Anledning til her at fremsætte nogle Bemærkninger om Socialdemokratiets Opfattelse af, hvorledes en Rationering bør finde Sted, og paa hvilke Vilkaar de rationerede Varer bør tildeles Befolkningen.

Vi maa selvfølgelig alle bøje os for det uundgaelige: at Rationerne bliver smaa. Det forekommer mig, at Rationeringen er paakrævet, og derfor har jeg for min Del i Ernæringsraadet bestemt krævet, at Rationering skulde finde Sted og saa hurtigt som muligt. Hvad Rationernes Størrelse angaar, mener jeg, at vore Ernæringsfysiologer, Hygiejnikerne, her maa sige det afgørende Ord om, hvad Mindstemaalet maa være, og det maa vi alle bøje os for, hvis der ikke er mere. Jeg har saa tillige for min Del bestemt krævet, at alle uden Hensyn til, om de er rige eller fattige, skal stilles paa lige Fod. Jeg har ment, det vilde være ganske urigtigt at lave Rationeringen saaledes, at efter at der var tildelt hele Befolkningen et Mindstemaal til en Pris, der efter min Mening ikke var en billig Pris, skulde de, som har Penge, have Adgang til at købe til en særlig høj Pris, hvad de havde Lyst til, eller i alt Fald ud over, hvad der var rationeret. Det har vi fra socialdemokratisk Side bestemt modsat os, og jeg tvivler ikke om, at det vilde skabe den største Uvillie i Befolkningen, om Forholdet blev dette, at nogle i Kraft af deres Penge midler skulde være i Stand til at faa en større Mængde Fedtstoffer end andre. Endvidere har vi fra vor Side krævet, at Priserne skal være saaledes, at der er Udsigt til, at alle kan faa den Ration, som nu en Gang bliver tilmaalt hver især her i Landet, og jeg kan godt her sige, hvad jeg mener er det højeste, man bør tage for Smørret i Handelen, og det er 1 Kr.